

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **ABUJAZAR Imad**, nar. 4. 7. 1977, bez státní příslušnosti, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2014, čj. OAM-396/LE-PA03-K03-R3-2008, t a k t o :

I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2014, čj. OAM-396/LE-PA03-K03-R3-2008 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana, a to s odkazem na ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů. V žalobě žalobce namítal porušení §§ 2, 3, 50, 52 a 68 správního řádu a §§ 12, 14 a 14a) zákona o azylu. Uvedl, že žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu,

nezbytném s ohledem na konkrétní okolnosti případu, nepřihlížel pečlivě ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo, a neprovedl potřebné důkazy. V doplnění žaloby žalobce shrnul dosavadní řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, uvedl, že v průběhu řízení, probíhajícího od r. 2008, opakovaně uváděl své důvody odchodu ze země původu, tedy, že byl členem hnutí Fatah, pracoval v různých výborech, což doložil i písemnými důkazy, a ve volbách v r. 2006 čelil pronásledování ze strany hnutí Hamás, které je i ČR považováno za teroristické hnutí. Jako takový by tak měl problémy s příslušníky Hamásu i po svém návratu. Žalovaný však i v novém rozhodnutí uvádí, že má oprávněné pochybnosti o členství žalobce ve straně Fatah a hovoří o údajných rozporech ve výpovědích žalobce. Uvádí, že své členství ve straně žalobce doložil až během řízení u Krajského soudu v Brně, kde doložil písemné dokumenty, které mu obstarala rodina, aby v co nejkratší době své členství v hnutí Fatah doložil, žalovaný však toto zhodnotil tak, že je naprosto zřejmé, že doložené materiály nebyly vystaveny příslušnými organizacemi, ale pouze dodatečně orazítkovány a podepsány, aniž by došlo k faktickému potvrzení a zpřesnění informací, uvedených v „Prohlášeních“. Žalovaný uvádí, že funkce žalobce v hnutí byla dle jeho slov zcela jiná, než o kterých hovoří dokumenty, z pohovorů však plyne, že žalobce sám uvedl, že kromě organizování volnočasových aktivit pro mládež se staral o průběh voleb a jejich organizaci, působil jako agitátor, jako policista v ochraně prezidenta, zajišťoval bezpečnost na hranici mezi palestinskými mladíky a izraelskými vojáky. Práce v civilu se mu však líbila více, proto později působil jako administrativní pracovník. Žalobce je tak přesvědčen, že jeho tvrzení odpovídají znění Prohlášení, dle kterého byl aktivním a věrným kádrem a pracoval v různých výborech, tvrzení žalovaného proto nemají oporu ve spisu. Zamítavé rozhodnutí žalovaného je postaveno na nevěrohodnosti žalobce, na základě jím předložených dokumentů. Na základě požadavku krajských soudů a NSS si žalovaný následně opatřil k ověření věrohodnosti předložených dokumentů Informaci MZV čj. 122394/2013-LPTP z 12. 12. 2013, dle níž je potvrzeno, že na předloženém dopisu je ověřovací razítko a podpis palestinského MZV, které je styčnému úřadu známo z jeho úřední povinnosti a je možné potvrdit jeho pravost, jakož i pravost podpisu úředníka konzulárního odboru palestinského MZV. Styčný úřad kromě jiného uvádí, že razítko na platném vzoru Mládežnické organizace Fatah odpovídá potvrzení, která se vydávala a podepsaná osoba, M. A., pak byl tajemníkem Mládežnické organizace Fatah. Závěrem se uvádí, že pronásledování žadatele nelze ani potvrdit, ani vyvrátit, ale v minulosti se obdobné případy vyskytly. Žalobce tak namítá, že na předložených dokumentech se nacházejí pravá razítka a podpisy palestinského MZV a také prohlášení mládežnické organizace Fatah odpovídá těm, která se vydávala, společně s podpisem osoby, která byla v dané době tajemníkem předmětné organizace. Pronásledování dle úřadu nelze potvrdit, ale ani vyloučit, pravost dokumentů není zpochybněna, přesto žalovaný usoudil, že dokumenty nepovažuje za věrohodné. NSS a Krajský soud v Ostravě poukázaly na to, že žalovaný si neopatřil všechny důkazy, provedené před Krajským soudem v Brně, tato vada měla být v následném řízení napravena. **Žalovaný přesto nesplnil provedení důkazu, a to průkazem pojištění, vydaným Palestinskou národní samosprávou, veřejnou bezpečností, ředitelstvím lékařské služby ze dne 1. 2. 2004.** Žalovaný se důkazem nezabýval, vůbec ho nezmnínil, tedy ani žádným způsobem nevyhodnotil, neřídil se tedy pokyny krajských soudů a NSS. Žalovaný se také měl zabývat tvrzením žalobce o členství v hnutí Fatah, které opřel o listinné důkazy. Žalobce odkazuje na rozhodnutí NSS čj. 6 Azs 235/2004 ze dne 25. 12. 2005, v němž je vyjádřen názor, že povinností správního orgánu je, aby v pochybnostech shromáždil

všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují. Žalovanému se věrohodnost žalobcem předložených dokumentů vyvrátit nepodařilo, ale on ani všechny neprovedl. Přitom žalobce poskytl dostatečně věrohodnou a konzistentní výpověď, kterou neměnil. Jeho tvrzeními se však žalovaný nezabýval. V dalším pak žaloba poukazuje na to, že žalovaný se dostatečně nevypořádal s tvrzením žalobce o jeho pronásledování, přestože podklady o podobných problémech pojednávají. Žalovaný pak na jedné straně uvádí, že švýcarský spolkový migrační úřad zjistil, že vysokým členům Fatahu bylo povoleno území Gazy opustit, na druhé straně ovšem žalovaný poukazuje na to, že žalobce si mohl zakoupit letenku a neměl problémy, z toho dovozuje, že nemohl být v pozornosti členů hnutí Hamás. Žalobce byl pronásledován a má obavy z dalšího porušování lidských práv, jemuž by mohl být vystaven v případě návratu do země původu. Odkazuje též na rozhodnutí NSS čj. 6 Azs 50/2003 z 24. 2. 2004, 4 Azs 4/2003 a podkladové zprávy, a to i aktuální, z nichž vyplývá jasné porušování lidských práv v zemi původu.

Z písemného vyjádření žalovaného správního orgánu ze dne 9. 7. 2014 vyplývá popření oprávněnosti žaloby, žalobce podal prvou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 11. 2006, tato byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná, žalobu poté zamítl Krajský soud v Praze. Druhá žádost žalobce byla podána 23. 7. 2008, řízení bylo zastaveno, následně Krajský soud v Brně rozhodnutí žalovaného zrušil a zavázal správní orgán ke zjištění, zda žalobce, jako příslušník strany Fatah, může mít problémy s příslušníky hnutí Hamás – rozsudek ze dne 25. 6. 2009. Správní orgán popsal obsah pohovorů, s tím, že žalobce byl posléze vyzván, aby se vyjádřil k dokumentům, které předložil jeho právní zástupce při soudním jednání, žalobce uvedl, že on je neviděl, ale je přesvědčen, že se týkají jeho politického stíhání, dokumenty zaslal zástupci bratr žalobce. Správní orgán shledal výpověď žalobce nevěrohodnou, mezinárodní ochranu mu neudělil, Krajský soud v Ostravě napadené rozhodnutí zrušil. Poté byly s žalobcem provedeny další dva pohovory, a to v dubnu a září 2013, byly shledány pochybnosti ohledně samotného členství žalobce ve straně Fatah. Žalovaný uvádí, že na základě soudních rozhodnutí ve věci si zaopatřil Informaci MZV čj. 122394/2013-LPTP z 12. 12. 2013 k ověření věrohodnosti žalobcem doložených „Organizačních prohlášení“, zjištěné nedostatky ohledně správnosti obsahu a věrohodnosti doložených listin popsal v odůvodnění svého rozhodnutí. Žalovaný odkazuje na stěžejní argument, kterým je skutečnost, že žalobce nebyl v pozornosti členů hnutí Hamás při svém odjezdu ze země, neboť neměl problém zakoupit si letenky do Vídně, ani s opuštěním Pásma Gazy, ale ani v r. 2008 při vydání platných dokladů palestinskou samosprávou – Ministerstvem vnitra v Gaze, která je plně pod vládou Hamásu (viz zpráva MZ USA z března 2007). Žalovaný uvádí, že žalobci byl dán dostatečný prostor k uvedení všech důležitých skutečností, neuváděl však skutečnosti, které by mohly být vyhodnoceny jako pronásledování či hrozba vážné újmy, správní orgán nemůže domýšlet takové skutečnosti (viz rozhodnutí NSS 5 Azs 170/2004 ze dne 26. 8. 2004. Ve výpovědích žalobce byly shledány nesrovnalosti, které žalovaný vyargumentoval, tvrzené skutečnosti byly doloženy důkazy, vykazujícími nedostatky či rozpory, žalobce si v průběhu řízení upravuje svůj příběh tak, aby se co nejvíce přiblížil realitám v zemi původu. Žalovaný jednání žalobce považuje za účelové. Žalobce byl seznámen se všemi podklady, k jejich způsobu získání neměl námitky, tyto využil až v žalobě. **Žalovaný dále k žalobní námitce žalobce o tom, že nezhodnotil důkaz – průkaz pojištěnce, jak uvedeno výše, uvedl, že se s ním vypořádal v odůvodnění svého**

rozhodnutí, jeho nevěrohodnost dostatečně odůvodnil a blíže se jím nezabýval. V dalším pak žalovaný poukazuje na skutečnost, že neshledal důvody azylově relevantního pronásledování, ani hrozící vážné újmy a navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V písemné replice žalobce dne 18. 8. 2014 vyslovil opět přesvědčení, že žalovaný nedostál své povinnosti, dané ust. § 78 odst. 6 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, kde je uvedeno, že zruší-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí. Žalovaný byl povinen zhodnotit důkazy, kterými se zabýval krajský soud i NSS, žalovaný je však nejen nezhodnotil a nevzal je za podklad svého rozhodnutí, předmětné důkazy si vůbec neobstaral. Žalobce již během pohovorů sdělil žalovanému, že dokumenty, které mu byly žalovaným předloženy, nejsou dokumenty, které byly použity v důkazním řízení před soudem, ze samého spisu je pak patrné, že dokument, nacházející se na str. 152 a 148 není překladem dokumentu ze str. 147 či 149. Chybí tak dokumenty, jejichž překlad byl pořizován a na tuto vadu upozornil jak krajský soud, tak i NSS. Oba soudy měly k dispozici zcela jiné dokumenty, které nebyly součástí správního spisu, ale jedná se o originály překladů, které žalovaný přiřadil k jiným. Originály dokumentů, které sloužily jako důkazy v soudních řízeních, si žalovaný neobstaral, jsou např. součástí spisu NSS. Žalovaný pak navíc tvrdí, že samotným průkazem pojištěnce se nezabýval, jelikož ho nepovažoval za hodnověrný. O povinnostech žalovaného v takovém případě však pojednávají např. rozhodnutí NSS ze dne 26. 8. 2004 – čj. 5 Azs 170/2004, či ze dne 18. 5. 2011, čj. 5 Azs 6/2011. Žalobce dále připomíná, že nevytýkal žalovanému nedostatek podkladů, ale jejich selektivní použití, toto nebylo objektivní, relevantní a nestranné. V neposlední řadě se žalobce vyjádřil k tvrzení žalovaného o jeho snaze legalizovat zdejší pobyt v tom smyslu, že takový postup je snahou každého žadatele o udělení ochrany, tedy, získat legální důvod k zdejšímu pobytu. Od právního zástupce žalobce (bývalého) byly vyžádány důkazy, které byly předloženy soudům, jejich fotokopie žalobce soudu zaslal. Jedná se o výše cit. průkaz pojištěnce č. 04-1 53666 5, organizační prohlášení Palestinské legislativní rady, poslanecký klub-Fatah, poslanec M. H., organizační prohlášení Mládežnické organizace hnutí Fatah, tajemník M. A.

Při jednání soudu dne 3. 11. 2014 **soud po konstatování důkazů sdělil, že ve správním spise se nenachází po rozhodnutích soudů zejména důkaz, zmíněný žalobcem, a to průkaz pojištěnce, v napadeném rozhodnutí se pak tímto důkazem žalovaný nezabýval.** Soud k této konstataci přerušil na 15 minut jednání a požádal zástupkyni žalovaného, aby tuto skutečnost případně kontrolou správního spisu vyvrátila, předmětný důkaz se však ve správním spise nenachází. Zástupkyně žalobce poté prohlásila, že odkazuje na dřívější vyjádření ve věci, správní orgán nesplnil povinnost, uloženou mu krajským soudem i NSS, žalovaný se plně nevypořádal se všemi důkazy, v zemi původu žalobce přetrvává nedobrá situace, deklarovaná zprávami MZV USA, členství žalobce v hnutí Fatah nebylo vyvráceno. Je proto navrhováno zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Na náhradě nákladů řízení zástupkyně žalobce účtovala jízdné z Prahy do Hradce Králové a zpět, když jedna cesta autobusem stojí 100,- Kč, MHD v Hradci Králové celkem 40,- Kč, dohromady tedy částku 240,- Kč.

Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že přes zjištěné nedostatky odkazuje na odůvodnění rozhodnutí. Žalobce po prvním řízení odcestoval do ciziny, kde rovněž žádal o azyl, byl však navrácen, poté uváděl jiné důvody žádosti. Žalovaný k průkazu pojištění dodává, že správní orgán prakticky nevyvrací, že žalobce byl policistou, vyvrací však, že byl členem hnutí Fatah. Žalobce obdržel pas, vízum, vycestoval ze země původu, ČR ani nebyla jeho cílovou zemí. Žalovaný proto navrhuje zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení nežádá.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.) a konstatoval, že zjistil vady řízení, pro které napadené rozhodnutí žalovaného, v souladu s ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. Ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.).

Nejprve soud považuje za potřebné konstatovat, že žalobce podal současnou žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 23. 7. 2008. V ní uvedl, že je narozen 4. 7. 1977 v Egyptě, v Káhiře. Rodiče žijí v Palestině v Rafahu, je ženatý a má tři děti. Do r. 1994 žil v Egyptě, poté do r. 2006 v Palestině. Průkaz UN, OP Palestiny CP Palestiny mu byly odebrány ve Švédsku, kam mu je příbuzní zaslali. Je islámského vyznání a od r. 1994 byl členem Fatahu. Má SŠ vzdělání a 10 let vykonával práci policisty. Jako důvod žádosti uvedl změnu ve vedení /Hamás/, po které uvažoval o odchodu ze země, neboť byl členem Fatahu. Měl jen palestinský průkaz, Izrael mu občanský průkaz, který by platil i mimo území Palestiny, nevydal. Popsal svoji cestu do ČR, popsal i výjezd do Norska a Švédska a tamní pobyt. Do Palestiny se vrátit nechce, nemá vstupní doklad a jsou tam i nadále problémy s Hamasem. Dne 24. 7. 2008 byla vyslovena žalovaným nepřipustnost žalobcovy žádosti, řízení o ní bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu, když bylo konstatováno, že žalobce podal opakovanou žádost, aniž by uvedl nové skutečnosti či zjištění, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem Krajského soudu v Brně sp. zn. 56 Az 119/2008-41 ze dne 5. 6. 2009 zrušeno a věc byla vrácena k dalšímu řízení, soud konstatoval, že podmínky pro vyslovení nepřipustnosti žádosti žalobce nebyly naplněny a uložil žalovanému, aby se zabýval tím, zda ohledně členství žalobce ve Fatahu jde o nové skutečnosti a zda jde o skutečnosti, které nebyly bez zavinění žalobce předmětem zkoumání v předcházejícím řízení. Soud konstatoval, že napadené rozhodnutí žalovaného v tomto směru žádnou úvahu neobsahuje a je tak ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. nepřezkoumatelné. Rovněž pak uložil žalovanému, aby vyhodnotil důkazy, které žalobce předložil soudu, a to průkaz pojištění vydaný Palestinskou národní samosprávou a dvě organizační prohlášení mládežnické organizace hnutí Fatah. Za účelem vyhodnocení jejich pravosti vyzve žalovaný žalobce k předložení originálů organizačních prohlášení, které by měl dle tvrzení žalobce mít k dispozici jeho bývalý právní zástupce.

V dalším řízení byl žalovaným žalobce vyslechnut dne 6. 10. 2009, při němž mj. žalobce uvedl, že na policii je jeho palestinský cestovní pas, v něm je fotokopie jeho palestinského identifikačního průkazu. Švédská strana předala originály čtyř jeho dokladů – palestinský cestovní pas, originál karty OSN pro Palestince, kterou mu vydaly úřady ještě v Gaze, identifikační palestinský průkaz (jako obč. průkaz) a kopii průkazu zdravotního pojištění ze Švédska (originál zůstal tam), který obdržel

výjimečně jako příslušník palestinské policie, civilové ji ve Švédsku nedostávají. Uvedl, že všechny tyto doklady získal ještě v Gaze. Poté, co byl na pražském letišti kontrolován, předložil pas a vízum do Běloruska, pochopil, že bude internován, proto pas i papír roztrhal, české orgány si udělaly kopii, udělal to proto, že byl vystrašený. Poté uvedl, že si na základě plné moci palestinské ambasády v Norsku požádal o vystavení těchto dokladů, byl odeslán souhlas do Palestiny, kde mu doklady vyřídil bratr, přes TNT poštu je poslal žalobci do Švédska, kde již v té době pobýval. V dalším pak žalobce popisoval svoji práci ve Fatahu a své problémy s Hamasem. Další pohovor proběhl 9. 10. 2009, kdy žalobce uvedl, že u soudu předložil jeho advokát 4 dokumenty, a to z ministerstva zahraničí, z výkonné kanceláře parlamentu v Rafahu a z kanceláře Fatahu a karta palestinského uprchlíka vydaná kanceláří OSN v Rafahu, tyto poslal jeho bratr a žalobce je zahlédl u advokáta. Advokát tyto dokumenty nechal přeložit a předal je soudu. Popsal, že cca třikrát unikl pronásledovatelům Hamasu na ulici, když viděl, že na něho zaměřili pozornost. Ve spise se dále nachází **Organizační prohlášení Mládežnické organizace hnutí Fatah** o tom, že E. S. M. A. D. je držitelem dočasného průkazu vydaného palestinskou národní samosprávou s číslem 700220320, je aktivním a věrným kádrem této organizace a pracoval v jejích různých výběrech, je politicky pronásledován ze strany milice Hamasu, která se ho snaží zatknout, existuje vážné riziko ohrožení jeho života. Podepsán tajemník M. A. s otiskem razítka. Jako další dokument se ve spise nachází **Organizační prohlášení Palestinského národního osvobozenického hnutí Fatah** o tom, že E. S. M. A. D. je držitelem dočasného průkazu (identifikační průkaz) č. 700220320, je z kádrů organizace v provincii Rafahu a je pronásledován ze strany milice Hamasu, která se ho opakovaně snažila zatknout, ale marně. V případě jeho zadržení existuje vážné riziko ohrožení jeho života, prohlášení bylo vydáno na základě jeho bojového registru, aby se tímto mohl kdykoli prokázat. Otisk razítka a nečitelný podpis, následuje prohlášení o pravdivosti informace Palestinské legislativní rady, poslanecký klub Fatah, poslanec M. H., otisk kulatého razítka a nečitelný podpis. Na čl. 149 se nachází text, který není přeložen. Jeho překlad by měl být na čl. 152 s dovětkem, že čl. 149 neobsahuje prohlášení M. H. o pravdivosti prohlášení. V doplňujícím pohovoru ze dne 29. 10. 2009 žalobce vypověděl, že se jedná o dokumenty, které poslal jeho bratr jeho dřívějšímu právnímu zástupci Dr. M., který mu byl ustanoven, on je neviděl, zahlédl je, když je advokát předkládal u soudu. Sám žalobce je neměl nikdy v ruce. První dokument odeslal bratr ihned sem, aby byl k dispozici u soudu, další zaslal k podpisu do Ramaláhu, což zabralo nějaký čas, poté, co došel podepsaný dokument, je potřebné považovat první za pracovní. Následně žalovaný vydal rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, a to dne 31. 12. 2009. O žalobě rozhodoval Krajský soud v Ostravě, rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení, rozhodoval pod sp. zn. 61 Az 1/2010-41 dne 1. 12. 2011. Krajský soud uložil žalovanému, aby se znovu vypořádal s otázkou vyhodnocení předložených organizačních prohlášení o účasti žalobce v Palestinském národním osvobozenickém hnutí Fatah a s důsledky z toho vyplývajících, neboť jeho hodnocení důkazů je nesrozumitelné a nelogické. Žalovaný podal proti tomuto rozsudku kasační stížnost, o které rozhodl Nejvyšší správní soud v Brně pod sp. zn. 6 Azs 12/2012-21, kdy dne 23. května 2012 zrušil rozhodnutí krajského soudu a tomuto vrátil věc k dalšímu řízení. Ve svém rozhodnutí NSS dal za pravdu žalovanému správnímu orgánu – stěžovateli – v tom, že v rozsudku prvé instance došlo k nesprávné citaci z rozhodnutí žalovaného, došlo k nezákonnosti, chybí i úvahy soudu, z nichž by vyplývalo, z jakého důvodu soud správní rozhodnutí považuje za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost. NSS však dále konstatuje, že

správní orgán si vyžádal dokumenty od bývalého zástupce žalobce JUDr. M., tento zaslal ty, které měl k dispozici, žalovanému však již z tohoto podání mělo být patrné, že mu nebyly zaslány všechny důkazy, které byly provedeny před Krajským soudem v Brně. Z rozhodnutí tohoto soudu je patrné, že kromě dvou organizačních prohlášení má žalovaný vyhodnotit i průkaz pojištěnce, vydaný Palestinskou národní samosprávou. Tento důkaz si však žalovaný neobstaral. Z dopisu pak není ani patrné, které z dokumentů, které měl advokát k dispozici, byly skutečně předloženy krajskému soudu a provedeny jako důkazy. Pod bodem 17 a 18 tohoto rozhodnutí pak NSS upozorňuje na skutečné rozpory mezi listinami, o nichž byla dosud ve správním řízení řeč, neboť porovnáním jednotlivých listin dospěl k závěru, že listiny, které žalovaný hodnotil jako nehodnověrné, nekorespondují datově, textem, ani případnými otisky razítek s listinami, které hodnotil krajský soud. NSS pak v bodě 19 svého rozsudku jmenovitě uvádí, že stěžovatel (správní orgán) přiřadil za pomoci tlumočnicka k sobě nesprávné listiny, které nebyly tímto způsobem spojeny před krajským soudem a tento svůj závěr řádně rozvádí. Dospěl též k závěru, že na základě tohoto svého rozboru hovořil zřejmě žalobce pravdu, když tvrdil, že jeho bratr razítka a potvrzení získal později a poté je zaslal do ČR. NSS pak v závěru svého rozhodnutí předpokládal, že v dalším řízení budou uvedené vady odstraněny, v kontextu vytknutých nedostatků a napravených bude opět posouzena pravost dokumentů, opětovně budou zhodnoceny závěry stěžovatele o nevěrohodnosti žalobce, které nejsou opřeny o informace o zemi původu a předpokládal i jejich dostatečné objasnění a zdůvodnění. Uvedl, že sporné skutečnosti je třeba postavit najisto pomocí příslušných důkazů, opatřených přímo od Krajského soudu v Brně a dále dostatečnou konfrontací skutkových závěrů v posuzované věci s informacemi o zemi původu.

Krajský soud v Ostravě pak rozhodoval rozsudkem ze dne 20. 12. 2012 a rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil, věc mu vrátil k dalšímu řízení, prakticky ve svém odůvodnění zavázal správní orgán k odstranění všech vad a pochybení, citovaných rozhodnutím NSS. Poté se ve správním spise nachází Zpráva MV ČR – Palestina, Informace čj. 96142/2012-LPTP ze dne 27. března 2012, k čj. MV-21082-1/OAM-2012, kdy na dotazy žalovaného odpověděl Odbor lidských práv a transformační politiky MZV v tom smyslu, že dotazované bezpečnostní složky na uvedených dokumentech existovaly, jmenované osoby ve svých funkcích působily, pásmo Gazy je ovládáno hnutím Hamás, s nímž ČR nekomunikuje. S žalobcem byl proveden pohovor dne 23. 4. 2013, další pohovor byl proveden 24. 9. 2013. Jako další materiál se ve správním spisu nachází Informace švýcarského Spolkového migračního úřadu - 10. Srpna 2010 – Palestina a dříve uvedená zpráva z 27. března 2012, dále pak překlad vybrané části Zprávy International Crisis Group z 19. března 2008 – Spravování Palestiny: Gaza pod vládou Hamásu. Jako další materiály jsou zprávy: Izrael a okupovaná území – MZ USA z 19. dubna 2013, Palestina – Valné shromáždění OSN z 22. srpna 2013, Palestina – Informace MZV čj. 122394/2013-LPTP, z níž plynou odpovědi na otázky žalovaného, který zaslal dotaz ohledně věrohodnosti tří listin, nacházejících se ve správním spisu a výše popsanych, Styčný úřad v Ramalláhu uvedl mj., že zná ověřovací razítko a podpis palestinského MZV, oficiální podpis zaměstnance konzulárního odboru palestinského MZV je SÚ znám z řady listin, razítko na potvrzení Fatahu odpovídá vzoru organizace, podepsaná osoba M. A. byla v minulosti tajemníkem Mládežnické organizace hnutí Fatah. Co se týče popisované skutečnosti, nelze ji ani potvrdit, ani vyvrátit, bez znalosti jména žadatele. Součástí správního spisu jsou pak další informace z databáze – Infobanky

ČTK o Palestině a Informace MZV čj. 118204/2004-LP ze dne 18. května 2014. S uvedenými podklady byl žalobce seznámen dne 10. 1. 2014. Posléze bylo vydáno správním orgánem napadené rozhodnutí ze dne 29. 1. 2014

Po přezkoumání věci Krajský soud v Hradci Králové dospěl k závěru, že správní orgán ani ve správním řízení, předcházejícím napadenému rozhodnutí ze dne 29. 1. 2014, nedostál povinnosti, která mu byla uložena předchozími rozsudky jak Nejvyššího správního soudu v Brně, tak i Krajského soudu v Ostravě. Přitom, jak soud výše uvádí, Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí v bodech 17 – 20 naprosto jasně a srozumitelně vysvětlil, v čem vidí pochybení správního orgánu, který pracoval s odlišnými dokumenty, než které hodnotil Krajský soud v Brně, NSS vysvětlil, proč mohlo dojít k nesprávné argumentaci o jejich nevěrohodnosti a jakým způsobem je potřebné v novém řízení postupovat, aby tato argumentace byla přesvědčivá a podložená provedenými důkazy. Takový postup však správní orgán nenaplnil. V novém řízení provedl s žalobcem další pohovory, vyžádal si prostřednictvím MZV stanovisko Styčného úřadu v Ramalláhu – zde je potřebné vidět, že z tohoto vyjádření nelze bez dalšího uzavřít, že žalobcem doložené dokumenty nejsou věrohodné. V napadeném rozhodnutí se žalovaný zcela vágně zmínil o průkazu pojištěnce, soud pak v průběhu svého řízení zjistil, že vůbec není obsahem správního spisu, a dokonce musí konstatovat, že na str. 4 vyjádření správního orgánu ze dne 9. 7. 2014 mj. stojí: „S námitkou, že žalovaný nedostál svojí povinnosti zhodnotit důkaz předložený žalobcem, kterým je průkaz pojištěnce vydaný Palestinskou národní samosprávou, veřejnou bezpečností, ředitelstvím lékařské služby ze dne 1. 2. 2004, se žalovaný vypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že je shledal za nevěrohodné, což dostatečně odůvodnil, blíže se tímto důkazem nezabýval“. Ze soudem výše uvedeného však nelze jinak, než konstatovat, že tímto důkazem se žalovaný nezabýval vůbec, neboť tato listina není obsahem správního spisu. Žalovaný nenaplnil potřebná zjištění, k nimž ho zavázal jak NSS, tak krajský soud a Krajský soud v Hradci Králové musí s politováním konstatovat, že s ohledem na délku trvání celého řízení a dřívější rozhodnutí soudů se s podobným flagrantním porušením zásad správního řízení ještě nesetkal. Přitom z ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. plyne, že právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán, z odst. 6 téhož ustanovení pak vyplývá, že zrušil-li soud rozhodnutí správního orgánu ve věci, v níž sám prováděl dokazování, zahrne správní orgán v dalším řízení tyto důkazy mezi podklady pro nové rozhodnutí. Obsah těchto ustanovení správní orgán nesplnil, jejich význam nenaplnil. Došlo tak i v současném řízení k vadám, pro které dle § 78 odst. 1 s.ř.s. soud napadené rozhodnutí správního orgánu zrušuje a věc mu, v souladu s odst. 4 cit. ustanovení vrací k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalobce náklady řízení neúčtoval, jeho zástupci byly náklady jízdného přiznány samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u

Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 7. listopadu 2014

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně